

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: R. P.**, zastoupen JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou, se sídlem Hybernská 9, Praha 1, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 27. 12. 2004, č. j. 46 Az 105/2004 - 14,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené zástupkyni žalobce, advokátce JUDr. Ireně Slavíkové, **se nepřiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá kasační stížností usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 27. 12. 2004, č. j. 46 Az 105/2004 - 14, kterým byla odmítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „žalovaný“) ze dne 12. 11. 2004, č. j. OAM - 744/LE - 01 - 07 - 2004, jímž byla žádost žalobce o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud v Praze žalobu odmítl z toho důvodu, že z podání nebylo zřejmé, jaké jsou důvody, pro které bylo učiněno, a jaké ustanovení konkrétního právního předpisu mělo být rozhodnutím žalovaného porušeno, a tedy nebyly splněny podmínky řízení,

přítom tento nedostatek byl nedostatkem neodstranitelným pro uplynutí lhůty podávané z § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel uvádí, že kasační stížnost podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s. Dále uvádí, že podle jeho mínění podání ve věci žaloby bylo ve smyslu ustanovení § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s. perfektní, obsahovalo všechny stanovené náležitosti, i když v obecné rovině, včetně označení žalobních bodů, z nichž bylo patrné z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí správního orgánu za nezákonné a v jejich rámci bylo možné napadené rozhodnutí správního orgánu meritorně přezkoumat. Stěžovatel je přesvědčen o nezákonnosti napadeného usnesení, neboť pro odmítnutí jeho podání neexistovaly relevantní důvody, a dovozuje porušení článku 36 Listiny základních práv a svobod, neboť takový postup soudu považuje za diskriminační, porušující zásadu rovnosti zbraní před soudem a stěžovatelovo právo na soudní ochranu. Vzhledem k výše uvedeným důvodům stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení Krajského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na obsah správního spisu. Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti a k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti neshledává důvody.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu, kterou napadl rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu výroku o zamítnutí jeho žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Žalobce namítl, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci a opatřené důkazy byly neúplné, a porušil tak ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“). Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Praze usnesením č. j. 46 Az 105/2004 - 14 ze dne 27. 12. 2004 tak, že žalobu odmítl, aniž by stěžovatele vyzýval k odstranění vad podání. Absenci výzvy soud opřel o skutečnost, že odstranění vad uvedeného podání nepřicházelo v úvahu s ohledem na ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s., neboť tam uvedená lhůta již uplynula. Toto usnesení krajského soudu bylo stěžovateli doručeno dne 24. 1. 2005 a ten je napadl kasační stížností dne 7. 2. 2005.

Stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel uvedl jako důvod kasační stížnosti porušení ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s., a kasační stížnost je tak přípustná.

Nejvyšší správní soud tedy napadené usnesení krajského soudu přezkoumal v mezích řádně uplatněného kasačního důvodu (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Krajský soud podání stěžovatele odmítl s poukazem na neodstranitelný nedostatek podmínek řízení, který spatřoval ve skutečnosti, že podání stěžovatele neobsahovalo náležitosti stanovené v § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nebyl v něm obsažen žádný žalobní bod. Svůj závěr o neodstranitelnosti této vady podání přitom opřel krajský soud o § 71 odst. 2 s. ř. s. Podle věty třetí tohoto ustanovení je možné rozšířit žalobu na dosud nenapadené

výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body pouze ve lhůtě pro podání žaloby. Jak krajský soud uvedl, tato lhůta již uplynula, a proto by doplnění žaloby na základě výzvy soudu bylo nadbytečné, neboť by soud k němu nemohl přihlížet.

Nejvyšší správní soud vychází z ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož soud usnesením odmítne návrh, jestliže nejsou splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn a nelze proto v řízení pokračovat. V projednávané věci stěžovatel v zákonem stanovené lhůtě podal žalobu, v níž uvedl toliko porušení příslušných ustanovení správního řádu, aniž by specifikoval důvody, pro které tak činí, a tato absence základních náležitostí žaloby se stala uplynutím lhůty pro podání žaloby vadou neodstranitelnou. Jak již Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, neexistuje zákonná povinnost soudu v případech, kdy žaloba neobsahuje žádný žalobní bod, vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by odporovala zásadě dispoziční a zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je řízení o žalobě koncipováno. Tu lze poukázat na rozsudek č. j. 2 Azs 9/2003 - 40 ze dne 23. 10. 2003, publikovaný pod č. 113/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, a na rozsudek rozšířeného senátu č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publikovaný pod č. 835/2006 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Nejde-li tedy o situaci, kdy podání neobsahuje žádný žalobní bod, a jde-li naopak o situaci, kdy žalobní bod je formulován nedostatečně přesně a podrobně, popř. chybí-li v žalobě jiné náležitosti než žalobní body či vymezení rozsahu napadení správního rozhodnutí, je soud povinen postupovat podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. a usnesením vyzvat podatele k opravě nebo odstranění vad podání tak, aby mohlo být věcně projednáno. Pouze v případě, že podání není ve stanovené lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení není možno pro tento nedostatek pokračovat, odmítne soud usnesením řízení o takovém podání, přičemž o tomto následku musí být podatel ve výzvě poučen.

V dané věci je tak třeba vyřešit klíčovou otázku, zda byl v žalobě uveden žalobní bod či nikoli. Pouze ve druhém případě se takový nedostatek stal po uplynutí lhůty k jejímu podání neodstranitelným. Namítá-li v žalobě stěžovatel toliko porušení ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1 a § 46 správního řádu, aniž by uvedl potřebná skutková tvrzení, pak i při nejmírnějších požadavcích na povinný obsah takového podání a při nejvyšší míře příznivosti posouzení jeho obsahu nelze jakýkoli žalobní bod dovozovat. Absence takového žalobního bodu tedy znamená, že Krajský soud v Praze postupoval správně, když stěžovatele k doplnění jeho podání nevyzýval, a tedy rozhodnutí nelze dle Nejvyššího správního soudu považovat za nezákonné odmítnutí přístupu stěžovatele k soudu.

Stěžovatelova námitka diskriminace a porušení zásady rovnosti zbraní taktéž není příhodná, přitom právní názor, z něhož Nejvyšší správní soud při posuzování této právní věci vychází, je názorem konstantním, který neznevýhodňuje stěžovatele ani oproti jiným stěžovatelům v obdobných právních věcech, ani oproti žalovanému.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Stěžovateli byla usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 27. 12. 2004, č. j. 46 Az 105/2004 - 29, pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupcem advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Protože v dané věci nebyly provedeny ustanovenou advokátkou žádné úkony, jak vyplývá z obsahu soudního spisu, a nebyly tak naplněny zákonné předpoklady pro přiznání odměny ve smyslu platné právní úpravy dané vyhláškou č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů, bylo rozhodnuto, že ustanovené zástupkyni stěžovatele, advokátce JUDr. Ireně Slavíkové, se nepřiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti, jak uvedeno v bodě III. výroku tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. května 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu